

i den her forbindelse. Vil hr. Aage Frandsen ikke godt bekræfte, at den i Danmark, der er så fuldstændig vanvittig at gå hen og købe en bil til f.eks. 2 mio. kr., er en af de allerbedste skatteydere, vi overhovedet kan have i det her samfund? Han afleverer fuldstændig frivilligt 180 pct. lige ned i statskassen, hvorimod den, der går hen og køber en lille, økonomisk familiebil til de allerlaveste afgifter og med lavt brændstofforbrug osv., jo ikke afleverer ret meget i statskassen.

Så det med, at de bredeste skuldre skal bære mest, gør sig derfor netop gældende ved handel med biler, for den, der køber den store bil, kommer til at betale den store skat, og den, der køber den lille bil, betaler den lille skat. Er det ikke rigtigt?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Først vil jeg sige til hr. Kim Behnke: Spørgsmålet kan besvares på samme måde, som hr. Kim Behnke stiller spørgsmål. Er det ikke rigtigt, at to plus to er fire? Ja, det er rigtigt, men det betyder jo ikke, at man dermed har gennemgået alt inden for regnereglerne, så svaret er selvfølgelig: Ja, det er da rigtigt, men det betyder jo ikke, at man nødvendigvis siger, at så skal man lade alt andet være lige.

Til hr. Flemming Hansen vil jeg sige: Jamen vi kommer formentlig ikke længere. Jeg havde sådan en naiv tro på, at når man fik en dyrere bil stillet til rådighed, så var det, fordi man betragtede det som en større værdi at få en dyrere bil end en billigere bil. Men det kan godt være, at det er helt forkert. Jeg kan så ikke forstå, hvorfor der så er nogle, der absolut skal have en dyrere bil. Jeg troede det var, fordi de syntes, den var bedre.

Og så til hr. Kristian Jensen. Der skal jeg så tilstå, at jeg ikke var helt opmærksom på, hvad SF sagde i 1993, men det ændrer ikke ved det, som jeg sagde tidligere, nemlig da jeg kvitterede også for den socialdemokratiske ordførers udtalelser om, at så måtte man jo kigge på det. Det sagde jeg jo også. Så min intuition var jo fuldstændig i overensstemmelse med de synspunkter, som mit partis ordfører gav tilslutning til i 1993, hvor jeg ligesom hr. Kristian Jensen ikke var medlem af Folketinget, så jeg kunne ikke helt have den præcise viden. Men det er godt, at man undersøger sine kilder, også sine kolleger, og i det her tilfælde måske modstan-

derens kilder. Så det er udmærket, at jeg er blevet gjort opmærksom på det.

Så til hr. Kristian Jensens bemærkning: Hvis vi finder ud af, at der er provenutab. Nu ved jeg ikke, hvem »vi« er. Jeg går ud fra, at »vi« også omfatter undertegnede. Så hvis vi i fællesskab finder ud af et eller andet, jamen så må vi jo kigge på det, for jeg er – jeg vil gerne bruge et udtryk, som skatteministeren selv bruger somme tider, og som jeg selv også ønsker at bruge – ikke argumentresistent. Det er jeg ikke. Men altså hvis ordet »vi« omfatter os begge to, så er det selvfølgelig klart, så må vi jo kigge på det.

Formanden:

Så er det hr. Klaus Kjær som ordfører.

Klaus Kjær (DF):

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med det foregående lovforslag. Her er det så beskatningen af fri firmabil, som foreslås ændret, således at dyre firmabiler beskattes over den nuværende maksimumsgrænse på 450.000 kr. Beskatningen vil ske efter en degressiv skala for biler med en værdi over 300.000 kr.

Generelt betyder lovforslaget, at der for biler op til 450.000 kr. sker en lempelse i beskatningen, hvorimod der, som forslaget tilsigter, sker en forøgelse af beskatningen på biler over denne prisgrænse.

Som i det foregående lovforslag er reglerne udformet med sigte på, at beskatningen sker tilnærmelsesvist, svarende til, hvad det vil koste at holde en tilsvarende bil som privatperson. Dansk Folkeparti er ud fra de samme betragtninger som i det foregående lovforslag positive over for lovforslaget, navnlig efter at Socialdemokratiets ordfører har tilkendegivet, at man under udvalgsarbejdet vil kigge på undergrænsen af værdien af bil. Det kan der måske være lidt fornuft i.

Hvorfor i alverden skulle et firma anskaffe en dyr firmabil, for at hovedaktionæren kan transportere sig i sin fritid? Det er der jo ikke noget sagligt belæg for. Og det er da selvfølgelig kun, fordi det er hovedaktionæren, der har glæde af den lempelige beskatning, der finder sted.

Hvis firmaet ønsker at anskaffe en dyr bil til repræsentative formål, så kan firmaet jo bare anskaffe denne dyre bil, men uden brugsret for hovedaktionæren i fritiden.